

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

دمیتری سدوف

برگردان و پیشگفتار: ا. م. شیری

۲۷ جون ۲۰۱۲

لیبیا، در منجلا ب فرو می رود

پیشگفتار مترجم:

۱- فاجعه کشور و مردم لیبیا، امروز بسیار فراتر از آن است که بتوان در یک یا چند مقاله تشریح کرد و توضیح داد. واقعیت این است که مقاله حاضر نیز تنها یک تصویر بسیار فشرده و مختصر از یک منظره به شدت رقت انگیز عظیمی را در برابر چشم خواننده ترسیم می کند و من هم آن را صرفاً برای بیان تنفر و انزجار پایان ناپذیر خود همراه و همصدا:

- با تمام صلحدوستان و آزادیخواهان جهان؛

- با مبارزان ضد استعماری و مخالفان هر گونه مداخله خارجی در امور دیگر کشورها؛

- با آن یک میلیون کارگر فراری خارجی سابقاً شاغل در لیبیا در اثر تهاجم استعمار گران به این کشور؛

- با نزدیکان و بازماندگان آن چندین ده هزار لیبیائی کشته شده در زیر بمبارانها؛

- با ده ها هزار کودک یتیم، آواره و بی سرپرست مانده؛

- با والدین کودک از دست داده؛

- با بیماران محروم شده از بهداشت و درمان رایگان؛

- با دانش آموزان و دانشجویان محروم شده از تحصیل رایگان؛

- با تلاشگران در ساخت تأسیسات آبرسانی ثبت شده لیبیا در کتاب رکوردهای «گنیس»؛

- با محروم شدگان از آب شرب سفره های آب گوارا در ۵۰۰ متری زیر خاک صحراهای لیبیا؛

- با محتاج ماندگان به نان شب؛

- با تمام ساقط شدگان از هستی؛

- با بیوه زنان و بیوه مردان همسر از دست داده؛

- با نوزادان و طفلان هراسان از غرش بمبها و انفجارها و نفیر گلوله ها؛

- با مردم امنیت و آسایش، شغل و مسکن از دست داده؛

- و بالاخره، با بازماندگان خانواده قذافی که سه نسل پیاپی به دست استعمارگران غرب کشتار می شوند؛
نسبت:

- به استعمارگران متجاوز امپریالیسم غرب؛

- به نوچه های تروریست و آدمخوار آنها؛

- به سران بی سر رژیم جمهوری اسلامی ایران، که در هم کوبیدن و ویران کردن پیشرفته ترین کشور افریقا و خاورمیانه و کشتار بی امان مرفه ترین مردم این منطقه را، «پیروزی» القاعده و ناتو در لیبیا و اخوان المسلمین، این برادران ایدئولوژیک صهیونیسم در تونس و مصر را، «علائم بیداری اسلامی» تعریف می کنند؛

- به همه آن کوته فکرانی که به جای ماهیت طبقاتی تاریخی استعمارگران غرب، وجود «رژیمهای دیکتاتوری» را علت تهاجم نظامی غرب امپریالیستی به کشورهای مختلف می خوانند؛

- به آن کوردلان گستاخی که «پیروزی» استعمارگران ناتوئی و تروریسم بین المللی در لیبیا را به نام «پیروزی انقلاب مردم لیبیا» خوانده و «پیام شاد باش» فرستادند؛

- به پادوهای بی مقدار استعمار و امپریالیسم جهانی و صهیونیسم بین الملل که امروز هم برای کاریست نسخه یوگسلاوی، لیبیا، سومالی، افغانستان، عراق، ساحل عاج، و غیره در سوریه، ایران، بلاروس و بسیاری کشورهای دیگر سر از پا نمی شناسند، ترجمه کردم.

۲- از فحوای کلام مقاله حاضر چنین بر می آید که نسبت به برگزاری به موقع «انتخابات مجلس مؤسسان در لیبیا» با شک و تردید نگاه می کند. اما، من بر این باورم که حتی در صورت برگزاری به موقع «آزاد»ترین و «دمکراتیک»ترین انتخابات چه در لیبیا و چه در هر کشور دیگر، چیزی از شعبده بازی انتخاباتی عاید مردم لیبیا و یا هر کشور دیگری نخواهد شد، بلکه، تنها موجب جابه جایی مهره ها و گماشتگان اداری مافیای دلالتان و سوداگران «بازار آزاد»، قماربازان بانکها و بازارهای بورس: کلینتن و بوش با اوایما، بلر و براون با کامرون، شرویدر سوسیال دموکرات با مرکل دموکرات مسیحی، ژاک شیراک و سارکوزی با اولاند «سوسیالیست»، پاپاندرئو و زاپاتروی «سوسیالیست» با پایادموس و راخوی، برلسکونی با مونتئی، بن علی با منصف المرزوقی، مبارک با محمد مرسی خواهد شد و در نظام سرمایه داری بر همان پاشنه خواهد چرخید.

پایان پیشگفتار

هشت ماه پس از پیدایش دولت جدید در لیبیای آشوب زده، بالاخره، قرار برگزاری انتخابات پارلمانی صادر شد. دولت موقت شورای ملی، حقه ای بود که برای دوره گذار به «رژیم دموکراتیک» در بستر ستراتیژی جهانی امریکائی- ناتوئی طراحی شد.

ششم ماه جون، مصطفی ابو شاغور، معاون نخست دولت موقت شورای ملی ضمن سخنرانی در شورای اتلانتیک در واشینگتن، به اربابان ماورای بحار خود اطمینان داد، که انتخابات مجلس مؤسسان لیبیا در ماه جاری برگزار خواهد شد. بر اساس «قانون اساسی» مصوب شورای ملی، انتخابات می بایست تا ۱۹ جون برگزار می شد، ولی، آژانس فرانس پرس به نقل از یک «عضو کمیسیون انتخابات» که خواست نامش فاش شود، روز ۹ جون گزارش داد که برگزاری انتخابات اگر «به دلایل فنی» به تأخیر نیفتد، به ماه جولای موکول شده است. جنگ بین قبیله ای در

کشور ادامه دارد، و عملاً دولت مرکزی وجود ندارد. تمام مناطق به زیر کنترل انواع گروه‌های مسلح، از «القاعده» گرفته تا سازمانهای وفادار به جماهیری لیبیا در آمده است. در عین حال، پایبندی به «رژیم سابق» جرم محسوب می‌شود و «مجرم»، یا در جا مجازات می‌شود و یا به زندانهای طویل‌مدت محکوم می‌گردد. شمار زندانیان از رقم افتاده لیبیائی به جرم وفاداری به قذافی، به چندین هزار نفر می‌رسد.

بر بستر چنین شرایطی، دهها «حزب» اسلامگرا در کشور پدید آمده است. با این حساب، در صورت برگزاری انتخابات در لیبیا، پیروزی اسلامگرایان حتمی خواهد بود.

قرار بود اتحادیه اروپا ناظران انتخاباتی خود را برای نظارت بر انتخابات مجلس مؤسسان در ماه جون به لیبیا بفرستد، اما تا کنون حتی یک ناظر اتحادیه اروپا به این کشور نرفته است. البته این مسأله اصلاً تعجب آور نیست زیرا، در شرایط حکمرانی هرج و مرج در این کشور، برگزاری انتخابات کاری بی‌معنی خواهد بود.

اخبار و اطلاعات منتشره در باره لیبیا، پیش از هر چیز، اخبار جبهه‌های جنگ را یادآوری می‌کنند. بخش اعظم خاک کشور تحت سلطه تقریباً ۵۰۰ گروه مسلح قرار گرفته که در جریان «بهار عربی» اعلام موجودیت کردند. کشور عملاً تجزیه شده است. درگیری مسلحانه ماه مارچ قبایل در جنوب لیبیا به مرگ ۱۵۰ نفر منجر شد؛ ماه گذشته، شبه نظامیان خواستار از سرگیری پرداخت پول نقد به خود شده، دفتر نخست‌وزیری را مورد حمله قرار دادند و درگیریهای دائمی در اطراف طرابلس به بستن مرز با تونس منجر گردید.

اقدام وزارت کشور برای استقرار دسته‌های پولیس در اطراف پایتخت، موجب نارضایتی در میان شبه نظامیان زینتان و میسوراتی، قدرتمندترین سازمانهای مسلح تا کنونی در کشور گردید. شورای نظامیان این شهرها بر این باورند که نیروهای پولیس باید از مقامات محلی اطاعت کنند.

و این هم برخی حوادث فقط دو روز ۱۲ و ۱۳ جون در لیبیا:

- درگیری مسلحانه با توپخانه بین شبه نظامیان و جنگجویان قبیله الماشاشا (احتمالاً، المشعشع باید باشد. مترجم)، مخالف شورای موقت، در نزدیکی شهر میزده روی داد. در مجموع ۵۰ نفر کشته شدند، نیروگاه برق از کار افتاد و برق منطقه قطع شد؛
- شورشیان ترخون فرودگاه طرابلس را تصرف کردند و درگیری مسلحانه چندین ساعت ادامه داشت. آژانسهای خبری از درگیری در اطراف فرودگاه و بمباران آن توسط هلی کوپترهای خارجی خبر دادند؛
- شورشیان الجلتا در منطقه گذرگاه مرزی رأس اجدر در مرز تونس مستقر شدند. آنها منطقه مرزی را از وجود نظامیان وابسته به شورای موقت لیبیا پاکسازی کردند و راه تونس را به زیر کنترل خود درآوردند؛
- جنگجویان شورای موقت با دست زدن به تیراندازی، به تصفیه حساب با ساکنان اردوگاه فراریان اجباری طایفه تاوراگ پرداختند؛
- انفجار مهیب، مثل انفجارهای زمان بمبارانها، در منطقه باب العزیزیه روی داد؛
- درگیری مسلحانه در منطقه گرمانبه شروع شد و به مناطق والبیو و سیمافورا البیو گسترش یافت؛
- در شهر اجدبیه اعتراضات گسترده به بستن راههای اصلی منجر گردید؛
- در اطراف سیرت درگیری مسلحانه بین واحدهای وابسته به شورای موقت و شورشیان روی داد. ۲۵ سرباز شورای موقت کشته شدند؛

– در شهر بنگازی درگیری مسلحانه شدیدی در منطقه زندان بوهیدیم روی داد. صدای انفجارها و تیراندازی در بسیاری از مناطق شهر شنیده می شد؛

– شورشیان وابسته به قبیله ریشوان با تانک و توپخانه سنگین به واحدهای نظامی شورای موقت در اطراف قداونم حمله کردند.

این در حالیکه هیچ اطلاعی دال بر رهبری شورشیان از سوی ساختار دوره قذافی در دست نیست. مقاومت مسلحانه در مقابل حکومت «جدید لیبیا» از پائین و به ابتکار خود گروهها و قبایل مختلف سازماندهی می شود. مشاوران خارجی از قدرت تأثیرگذاری بر مواضع طرفهای درگیر برخوردار نیستند، و فعالیتهای شدید آنها هیچ تأثیری روی حوادث نمی گذارد. همین روزها اتوموبیل سفیر انگلیس در لیبیا به رگبار بسته شد و خودش به طور اتفاقی زنده ماند.

در اوضاع و احوال پیش آمده، شورای موقت به شدت به سیاست تعقیب و فشار روی آورده است. تشکیل کمیته عالی امنیت ملی در کشور به آدم ربائی و شکنجه، وحشت آفرینی و ترور روانی دست می زند. دکتر سالم فرجانی، جراح مشهور قلب در لیبیا، یک نمونه از فعالیت کمیته عالی امنیت ملی است. او ربوده شد و به پایگاه نقلیه در نزدیکی طرابلس انتقال یافت. در آنجا وی را به شدت کتک زدند. فرجانی زنده ماند، ولی تا پنج شبانه روز نه خانواده و نه فاطمه خمروش، وزیر بهداشت و درمان، نتوانستند هیچ اطلاعی در مورد محل نگهداری او به دست آورند. در نهایت، زمانیکه گروگان را به پایگاه میثقه (فرودگاه طرابلس) منتقل کردند، نماینده کمیته عالی امنیت ملی با وزیر بهداشت و درمان تماس گرفت و پس از آن که نتوانستند هیچ اتهامی بر فرجانی وارد سازند، او را آزاد کردند. این موضوع برای بسیاریها روشن است که او کارشناس کمیسیون جست و جوی ناپدید شدگان بود.

عفو بین الملل هم از «محاكمه» دکتر هاشم انور بن خیال، جراح مغز و اعصاب به اتهام تأخیر عمدی در امدادسانی طبی در سال گذشته به شورش مجروح، فاتح محمود ابو شنف، که موجب مرگ او شد، خبر داد. هاشم انور بن خیال اوایل ماه اپریل در طرابلس ربوده شد. این پزشک هم اکنون در الزاویه، زادگاه همان شورش مرده محاکمه می شود. به گفته وی، شورشیان او را شکنجه کرده اند. حسیبه حاج صحرائی، نایب رئیس عفو بین الملل در امور خاورمیانه و شمال افریقا می گوید: «واضح است، که او محاکمه نمی شود. از وی انتقام می گیرند. این بسیار خطرناک است که نزدیکان متوفی در مورد مجازات مجرم احتمالی تصمیم می گیرند».

هاری کمیته عالی امنیت ملی موجب ترس و وحشت عمومی در لیبیا شده است. بیان مارتین، نماینده ویژه سازمان ملل متحد نگرانی عمیق خود را از گسترش ترور کمیته عالی امنیت ملی در سراسر لیبیا اعلام کرد.

۴ جون جلسه نهائی دادگاه نظامی لیبیا برای رسیدگی به پرونده دو نفر تبعه بازداشت شده روسیه در تاریخ ۲۷ ماه اگست ۲۰۱۱ در طرابلس و. و. دالگوف و آ. ف. شاروف و همچنین ۲۵ تبعه اوکراین و بلاروس تشکیل شد. همه این زندانیان به همکاری با رژیم معمر قذافی و تلاش برای قتل از راه تعمیر تکنولوژی نظامی متهم شده اند. آ. ف. شاروف به حبس ابد، و. و. دالگوف و همه اتباع اوکراین و بلاس هر یک به ۱۰ سال زندان تأدیبی محکوم شده اند. صدور این احکام، به ویژه در پرتو تماسهای مستمر وزارت امور خارجه و سفارت روسیه در طرابلس با مقامات لیبیا و وعده های مساعد طرف لیبیا برای رسیدگی به این مسأله، نگرانی و خشم مسکو را برانگیخته است.

در روزهای اخیر کمیته عالی امنیت ملی اعضای هیأت نمایندگی دیوان کیفری بین المللی را بازداشت کرده، و ظاهراً، سعی می کند از این بازداشت برای کسب برخی اطلاعات استفاده کند. با بازداشت شدگان چه خواهد کرد، فعلاً روشن نیست.

در روزهای آینده «پرونده بغدادی» هم بازتاب بین املی خواهد یافت. دولت تونس اکنون دبیر کل کنگره ملی لیبیا (نخست وزیر سابق لیبیا. مترجم)، دکتر بغدادی محمودی را که از بیم جان خود به تونس پناهنده شد بود، با تحویل به لیبیا برای «رسیدگی» تهدید می کند (تونس، دکتر بغدادی محمودی را در ۱۹ جون به لیبیا تحویل داد. این مقاله قبل از آن تاریخ نگاشته شده است. مترجم). او در زندان به سر می برد و در اعتراض به تحویل خود به دست شورای ملی، اعتصاب غذا کرده است. دکتر بغدادی، سمبل مخالفان حاکمیت جدید لیبیا به شمار می رود؛ تصمیم برای مجازات او در آستانه انتخابات، به احتمال قریب به یقین، در پاریس و لندن اتخاذ شده است.

نوجه های آنهایی که لیبیا را بمباران کردند و رژیم قذافی را سرنگون ساختند، کاملاً واضح است که از عهده اداره امور این کشور بفرنج بر نمی آیند. حاکمیت جدید با تمام قواء به خشونت روی آورده است. در مقابل آن، تروریستها و قبایل مخالف دولت جدید، به مقاومت مسلحانه خود شدت بخشیده اند. زرق و برق شعارهای دموکراتیک وارداتی از غرب نتوانست قوانین جماهیری لیبیا را در نظر لیبیائی-ها تغییر دهد. خلق لیبیا رژیم عروسکی را نمی پذیرد. افق «افغانیزه کردن» لیبیا و جنگ داخلی با هدف نابودی جمعیتی آن نمایان است.

<http://www.fondsk.ru/news/2012/06/18/livia-pogruzhenie-v-bezdn.html>

<http://eb1384.wordpress.com/2012/06/25>

۵ تیر ۱۳۹۱